

[Mette Madsen]

Vi finder i venstre en stor værdi i at deltage i kulturaktiviteter og i det fælleskab, der er omkring gode fritidsoplevelser med jævnaldrende eller sammen med éns egen familie, men for at tilføre fællesskabet noget positivt må man også have mulighed for og lov til at udvikle sig selv. Fællesoplevelser kan være inspirerende, frugtbare og varme, og dem kan ingen af os undvære, men vi kan heller ikke undvære egenoplevelserne.

Desværre er ikke alle klar over, at kulturtilbuddene også er til for dem; derfor er det vigtigt, at vi lærer børnene i skolen at bruge de kulturtilbud, som de som voksne selv skal være med til at betale til. Hvis vi forsømmer det, vil vi fortsat have medborgere, der er modstandere af enhver form for kulturstøtte, og – hvad der er mere sørgeligt – som går glip af de glæder og berigelser, der ligger i de tilbud, denne støtte går til.

Vi har i de sidste uger drøftet museerne og teatrene meget, og i venstre er vi enige med ministeren i, at uden en indsats fra det offentlige kan disse og andre kulturelle institutioner ikke sikres. Vi deler også det synspunkt, at kvaliteten skal være det bærende, og at kunstnerne skal have rimelige vilkår, ikke bare for deres arbejde, men også på alle de områder, hvor vi i samfundet prøver at hjælpe andre grupper, når og hvor det er nødvendigt. Vi taler meget i dette hus om uddannelse, jobskabelse, dagpenge og skat, men det er meget sjældent kunstnerne, vi så har i tankerne.

Vi mener i venstre, at de unge, der vælger en musik fremtid, skal have lige så gode uddannelsesmuligheder som andre unge, og derfor støtter vi skolerne for film, ballet, musik, teater osv. Vi har fra venstres side efterlyst en drøftelse om en forbedring af teateruddannelsen, lige siden betænkningen kom for flere år siden, ikke bare for skuespillere og instruktører, men for alle de teaterarbejdere, der er med til at bygge en forestilling op: malere, snedkere, skræddere, lysteknikere osv. Og jeg kan henvise til, at i en betænkning om Det kgl. Teaters fremtid er der ofret en masse tid og arbejde på at lægge nogle vældig gode og inspirerende ideer frem, netop til undervisning af teaterarbejdere.

Men den dag, man står med en kunstnerisk uddannelse, hvad så, hvis man ikke får job? Jobskabelse – for kunstnere er det på forsøgsstadiet. Men det, der lød som et co-

lumbusæg, har dog også vist negative sider. Vi må følge forsøget med interesse. A-kasse, ja, nok for visse kunstnergrupper, men f.eks. har man den ikke for billedkunstnere. Kunstnersammenslutningerne arbejder imidlertid på at finde en brugelig model, og vi ser frem til at få resultatet forelagt. Det kan jo ikke være rimeligt, at en maler skal lægge penselen eller en forfatter trække hættten ned over skrivemaskinen, mens de som medlemmer af en selvstændig A-kasse modtager dagpenge.

Også kunstneres skatteforhold bør forbedres og tilpasses kunstnerens særlige vilkår, og vi ser frem til hurtigt at få en indstilling fra det udvalg, regeringen nedsatte sidste efterår. Må jeg ikke lige i denne forbindelse bede ministeren spørge skatteministeren, hvordan det går med at få fjernet momsen på billedtæpper.

Der skal skaffes værksteder og hjælp til udstillingsvirksomhed. Det bør også være en opgave for kommunerne, lige så vel som der i den kommunale planlægning også bør tages hensyn til andre kulturaktiviteter end udelukkende idræt.

Mulighederne for støtte til kunstnerne gennem Statens Kunstfond blev betydelig forbedret, da den nuværende regering trådte til, og ministeren stiller i redegørelsen yderligere midler i udsigt. Hvis fonden får denne forøgelse, vil jeg bede ministeren om at se på fordelingsnøglen med hensyn til de forskellige kunstarter, for det forekommer mig – det har jeg også sagt til tidligere kulturministre – at tonekunstnerne er forfordelt. Men der er desværre ingen revisionsparagraf i loven om Statens Kunstfond; det ville ellers være dejligt, synes jeg, hvis vi også en dag kunne drøfte den separat.

Tonekunsten er vel nok den sværeste kunstart at skaffe brød i huset med. Vi må ud af den vanetænkning, at man ikke køber tonekunst, som man køber malerier eller skulpturer. Tænk, hvis vore erhvervsvirksomheder ved jubilæer eller andre festlige lejligheder somme tider købte et stykke tonekunst, således at man havde sin egen march, sin egen kantate eller anden form for kendingsmelodi! Og jeg synes faktisk, folketinget skulle gå i spidsen og hvert år bestille et stykke musik til folketingsåbningen. Hvorfor gør vi ikke det?

Jeg vil også i dag kippe med flaget for trafikministeren, der ifølge Jyllands-Posten i